

Ivan Minatti

Pesmi

Pesem upokojenega pesnika

Slonim ob šanku.
Vrček za vrčkom piva.
Trda kolena,
slab spomin.
Na listke z računi
pišem starikave verze.
Za nikogar zanimive.

Nostalgija

Že rumenijo gozdovi
in oblaki počasneje jadrajo
svojo pot.
In tiho, tiho je v meni
in tiho je naokrog.

Zarasle so se steze nakdanje
in ni je več ceste ne poti
nazaj v kraje davne in stare in čase
daleč daleč od tod.

Molčijo drevesa,
temnijo spomini.
Hribi naokoli
kot site živali
počasi legajo v zgodnji večer.

Vedel bi rad

Niste mi povedali, oblaki,
kam bežite dan za dnem,
niste mi povedale, ptice,
kam se porazgubite pod večer,
ne trave, zakaj tako drhtite
v objemu julijskega vetra.
Že se mrači,
jaz pa bi le rad vedel, vedel.

Le kaj me je zamotilo takrat,
ko je bil še čas,
da nisem globoko v žilah
zaslutil, zaznal, občutil
zamolklega utripa življenja,
ki je vrelo vsenaokrog?

Zdaj zdaj bo tema.
Trda, brezčutna.
S praznimi očmi bom blodil v njej.

Pesem, ne hodi stran

Nekoč se boš zadnjikrat oglasila, pesem.
Ko bo težka, temna zarja lila izza večernih oblakov?
Ko bodo češnjeve veje vse bele bele
zanihale v rožnati svit?
Ali boš v nekem hrupnem trenutku
neopaženo zdrsnila mimo?

Ne hodi stran, pesem, ne hodi stran!

Ptici na nebu bi zastal let,
obstale vode in oblaki,
gnezda v trstičju onemela.

Pesem, ne hodi, ne hodi stran!
Name, skrepeneli kip,
bi se v kosih sesipalo ubito nebo.

Depresija

V mojem svetu
tečejo temne reke.

V mojem svetu
rastejo gola drevesa
brez listov in ptic na vejah.

V mojem svetu
sijejo mrzle zvezde.
Kdaj že je radostno sonce zašlo!

V mojem svetu
spijo mrtvi prijatelji,
mrtve ljubezni
in mrtvi spomini.

V mojem svetu
je obstal čas.
Stoji ob meni
kot velik pokvečen ptič,
črn in našopirjen.

V mojem svetu
ne veš ne kaj ne zakaj.

Listje

Padajo, padajo listi zlato rumeni,
padajo tiho in vdano.
Padamo, padamo zreli listi
drug za drugim v Neznano.

A vse bo kot prej.

Pomladno sonce
bo pljuskalo čez strehe,
mladi dež bo klical
zeli k rasti,
šolarke bodo z velikimi nahrbtniki
na ramenih hitele v šolo
in gospodinje na trg.

Vse bo kot prej.

Mlada dekleta bodo brstele kot breze
in se zbujale
z mehkim sijem v očeh,
na avtobusnih postajah
se bodo gnetli ljudje
in nestrpno pogledovali
na uro.

Vse bo kot prej.

Veter bo podil oblake čez barje
in kuštral trave
in kot prej
bo tihi šelest snežink
dušil glasove zvonov
v belih nočeh.

Vse bo kot prej.

Le na nekem nagrobnem kamnu
bo vklesano novo ime:
moje.